

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 17.) Ut kommer hvarje Söndag. Göteborg den 25 April 1852. Pris för år: 4 R:dr B:oo. (VI årgången.)

THOMAS MOORE.

Thomas Moore.

Åter har engelska nationen blifvit fattigare på en af dess litteraturs heroer. Förlidna året sågos Wordsworth och Southey betala dödligheten sin tribut; den 26 Febr. d. å. bortkallades "Lalla Rookhs" sångare. Således nedsteg i grafven den ene efter den andre af den skara talentfulla män, som under första hälften af nittonde århundradet lyste på Britanniens himmel. — Thomas Moore var den sista i länken, och det nuvarande England har numera ingen lefvande skald, som man kan gifva en klassisk rang.

Thomas Moore föddes i Dublin den 28 Maj 1780. Hans föräldrar voro katoliker och bekände sig sålunda till en religionsförsamling, som den tiden i Irland var underkastad svåra förföljelser och grymt förtryck. Hans fader tyckes hafva varit bland deras antal, som, för att begagna Moores egna ord, "helsade den franska revolutionens utbrott såsom en för världens alla slafvar lycklig förberedelse, och att befrielsens dag var nära för handen." Skalden berättar, att hans fader, år 1792, tog honom med sig till en bankett, som den tiden gafs till förherrligande af denna stora händelse, och att han, sittande på ordförandens knä, hade hört följande toast med entusiasm proponeras: "Mätte de vindar, som från Frankrike blåsa hitöfver, äfven omfläga vår irländska ek, så att hon änyo finge grönska!"

Sin första undervisning erhöi den unge Moore af Samuel Whyte, äfven Sheridans ungdomslärare, och hvilken, till icke ringa förtret för många af hans elevs föräldrar, sökte att väcka och uppmuntra barnens smak för skådespelare-konsten. Denne lärare tillagnade han också sitt första poëm, en sonnet, som han skref i sitt fjortonde år, och hvilken straxt efter visade sig i "Dublins Magazin". Sedan parlamentet 1793 öppnat universitetet för katolikerna, besökte Moore detsamma och utmärkte sig snart genom iögonfallande framsteg, isynnerhet i klassiska litteraturen. År 1799 begaf han sig, 19 år gammal, till London, för att i "Temple" förbereda sig till advokat och på samma gång utgifva öfversättningen af Anacreon, hvilken han tillagnade prinsen af Wales, och utkom följande året. Moore hade sednare angripit denne prins med skarp satir, och man har därför från flera håll beskyllat honom för otacksamhet; men han möter dessa förebräelser med den förklaring, att han icke hade hans kongl. höghet att tacka för någon annan gunstbevisning, än den, att han några gånger haft

äran att vara inbjuden till hans taffel i Carlton house.

År 1803 erhöi Moore en anställning i Bermuda, hvars äligganden bestredos af en substitut. Då denne emellertid gjorde sig skyldig till otrohet, led skalden betydliga pekuniära förluster och såg sig tillika tvungen att göra en resa till Bermuda, som i 14 månader höll honom aflägsnad från Europa. Emellertid hade denna kinkiga affär sina fördelaktiga följder genom de iakttagelser, som skalden gjorde i dessa fremmande nejder, och af hvilka resultatet: "Oden und Episteln" visade sig år 1806 i tvenne band. De i detta verk innehållande skizzer utmärka sig såväl genom pålitlighet som hög poetisk skönhet, de förråda, att Moores stil hade utbildat sig till en karakteristisk, och i alla hans sednare skapelser finnes intet skönare ställe, än den förträffliga episteln till lord Strangford, hvilken öppnar cyclen, och den han vid månansken skref ombord på skeppet. Den unge skaldens heta blod och glödande fantasi läto honom här och der i dessa epistlar synda mot grannligheten och det passande, och i en sednare anmälan af poesier, som utkommo tvenne år sednare under det antagna namnet Thomas Little (en anspeling på hans korta vext), lät han komma sig ännu gröfre förseelser till last. Han har emellertid haft nog förstånd att blygas för dessa ungdomssynder, och de äro redan längesedan förgättna för hans sednare arbetens genius.

Moore närmade sig nu mer och mer åt poesiers satiriska sida, och i denna genre, om han än icke uppnått Drydens manligt kraftiga ton eller Popes moraliska värdighet, så är den dock liflig och träffande, qvick och full af den bästa humor. Hans "Fabeln für die heilige Alliance" och talrika små produktioner af dylik art, hvilka han för tidningarne författade öfver dagens olika frågor, och deri han uppträdde till fördel för det liberala partiet, öfverträffas af intet af detta slags på engelska litteraturens gebit.

År 1813 ålade Moore sig den ädla uppgift, att i lyriska dikter gifva ord åt sitt fosterlands uråldriga musik. Hans "Irischen Lieder" utvecklade så mycken eld och pathos, att de helt och hållet öfverträffa hans tidigare skapelser.

År 1817 skapade Moore sitt berömdaste verk, "Lalla Rookh", en orientalisk roman, hvars noggrannhet i skildringen af topografiska, antiqvariska och andra karakteristiska enskildheter har blifvit erkänd och berömd af talrika tillförlitliga domare.

Efter anmälan af denna roman begaf

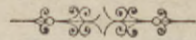
sig Moore med Rogers på en längre tid till Paris. De grupper af löjliga engländare, som vid denna tid i alla rigtningar genomströfvade Frankrike, gáfvo honom ämnen till sin satir: "Die Fudge Familie in Paris", och hvilken i omtyckthet och nya upplagor täflade med Lalla Rookh.

År 1819 gjorde skalden en ny utflykt till kontinenten och det i sällskap med lord John Russel. Från Paris reste han med sin reskamrat till Södern och öfver Simplon till Italien, der lord John begaf sig till Genua, under det att Moore aflade ett besök hos Byron i Venedig. Vid sin återkomst från denna tänkvärdiga resa, beslöt han att kvarstanna i Paris, der han förblef tills 1822. Genom sin substituents i Bermuda dåliga förvaltning hade han ådragit sig skulder och vågade ej återvända till sitt hem. Hans talrika vänner erbjödo honom verksam bemedling till förhjelpande ur den oskyldigt iråkade förlägenheten, och en ville till och med genast ställa 500 pund sterling till hans disposition, men han förklarade, att han genom egen ansträngning beslutat att arbeta sig ut ur sin kinkiga ställning. I September 1822 erhöi han den underrättelse, att en förlikning var uppgjord och att det nu stode honom fritt att återvända till England.

Moores sista större poem var "Der Epikureer", en österländsk berättelse, skriven i prosa, men full af poetiska ämnen och kanske hans mest lyckade utflykt på romantikens område.

Moore har emellertid icke blott uppträdt som skald, utan jemväl som biograf. Vi besitta af honom "Leben Richard Briesley Sheridans", utgifven 1825, "Bemerkungen über das Leben Lord Byron's", utkommen 1830, och "Merkwürdigkeiten Lord Edward Fitzgerald's", anmäld 1831. Det första af dessa verk är det värdefullaste, det andra det intressantaste.

Moores löphana har varit följdrik och glänsande. Kanske har aldrig någon engelsk skald funnit en större publik, och aldrig har någon blifvit så utmärkt af den högre societén. Sin ålderdem tillbragte han i ostördt lugn. Hans politiska vänner ihågkommo honom, då de kommo till styret, med en årlig pension af 300 pund St. och inkomsten af hans arbeten besparade honom tvånget, att, under de sednare åren, då poesiers källa var utrunnen, gripa till pennan. De sista 15 åren upplefde han på ett täckt landtställe vid Bowood, i det han gaf den landtliga indragenheten företrädet framför dessa hufvudstadens glänsande kretsar, dem han genom sin outtömliga qvickhet och erfarenhet hänryckt och upplifvat.

Goda Hopps-Udden.

(Forts. o. sl. fr. No 16)

En läkare vid holländska marinen, vid namn Ribbeck, grundlade en handelsplats på Goda Hopps-udden, och år 1652 hitsände de då mäktiga general-staterna en koloni, hvilka under nämnde Ribbecks ledning anlade Capstaden. År efter år gjorde kolonien endast långsamma framsteg, men hvilka voro desto säkrare, som holländarne blott på redlig väg förvärfvade sig landsträckor af de infödde. Ända från år 1652 till år 1795 förblef kolonien tillhörig holländarne, hvarefter den togs i besittning af engelsmännen. Freden i Amiens (1803) gaf den åt bataviska republiken, men redan år 1806 satte sig England åter i besittning af densamma och år 1815 blef den definitivt afträdd till sistnämnde magt.

En resande, som anländt till Afrikas sydligaste udde, upptäcker inåt landet endast föga grönska. Capstaden sjelf är fonden af den af höga och branta berg omslutne tafelbajen, hvilken hamn skulle kunna rymma hela världens flottor. Ett stort antal fartyg synas der segla i alla riktningar. Men högt öfver vattnet och alla masterna visar sig den af Tafelberget samt Lejon- och Djefvuls-bergen formerade amfiteatern, till hvilken icke ens den djerfvaste fantasi skulle kunnat ana. Till venster visar sig i fjerran Tigerberget samt de blåa Hottentottbergen och Fransche-Hock. Totalintrycket af vägen är nästan öfvervældigande genom sin grandiositet. Med detta intryck kontrasterar det egendomliga afrikanska doft, som är märkligt redan på ett stort afstånd från land. Ehuru mildt, är det dock för europeiska luktnerver snarare döfvande än angenämt. Har man ankommit till staden, så finner man reguliera gator och sköna byggnader, hvilka sistnämnde samtliga hafva platta tak.

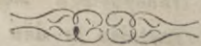
De offentliga platserna äro rymliga, i synnerhet den sköna paradplatsen, hvilken är så stor som någon uti Europa. Capstaden har omkring 2,600 hus och ett starkt citadell med casematter för 1000 mans besättning. Dessutom finnas kaserner för 4000 man infanteri och stallar för 1000 hästar. Vid slutet af år 1847 räknade man här 26,540 innevånare, utom militären och de många här tillfälligtvis sig uppehållande främlingarne. Bland detta antal finnas 10,000 färgade, hvilka till största delen äro Malajer. De offentliga byggnaderna äro: börsen, stadshuset, en holländsk-reformert, en engelsk-biskoplig och en irländsk-katholsk kyrka samt flera methodistiska och wesleyanska kapell. Theaterhuset har blif-

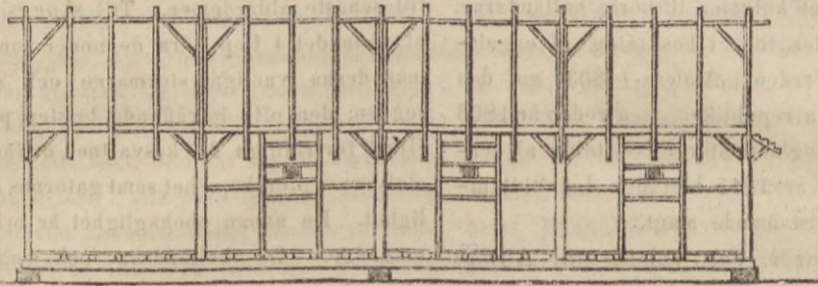
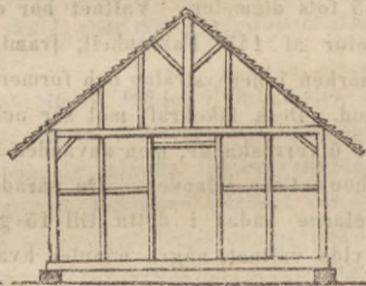
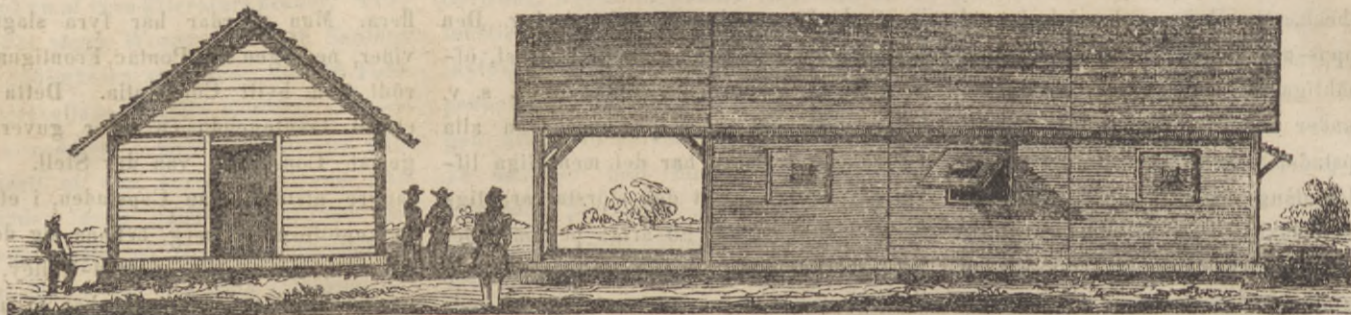
vit förvandladt till ett dissenter-tempel. Mohamedanerna hafva här en moské och frimurarne trenne loger. Ett engelskt lyceum och en holländsk normalskola äro inrättade för ungdomens undervisning. Den herrligaste luft, stor personlig frihet, öfverflöd på gommens njutningar, o. s. v. hafva hitlockat rika personer från alla verdensdelar. Också har det menliga lifvet öfverhufvudtaget den största varaktigheten i Cap, så att 90-åriga personer der icke äro sällsynta. Vanligen bibehålla sig lifskrafterna der jemförelsevis bättre ända till senaste ålderdomen. Till skuggsidorna af vistan i Cap höra de under somarmånaderna vanliga stormarne och störtregnen; den ofta inträffande bristen på det eljest förträffliga drickesvattnet, de färgade slafvarnes oförsämndhet samt gatornas orenlighet. En annan obehaglighet är brist på umgänge. De holländska och engelska elementerna äro hvarandra motsatta och söka öfverbjuda hvarandra i dåraktig lyx. Endast de här boende tyskarne lefva i ett vänskapligt umgänge, och hafva, genom sina lyckliga spekulationer, nästan alla förvärfvat solid förmögenhet.

Detta märkvärdiga lands geografi och natural-historia i allmänhet hafva blifvit tillräckligt beskrifna och bekanta, hvarföre vi nu endast vilja meddela några specialiteter, som torde vara af intresse för våra läsare. Det södra Afrikas största märkvärdighet är det väldiga Tafelberget. Eurligt en nyare mätning uppnår det en höjd af 3,716 svenska fot. Spetsen formerar en öfver 50 tunnland stor, med väldiga klippmassor öfverströdd plan. Synbarligen har någon våldsamt natur-revolution format denna plan och öfverströdt den med de stora stenblocken. Men när och huru detta skedde, skall svårligen någonsin kunna upptäckas. Ett sällsamt fenomen är den der befintliga, icke obetydliga sjö, öfver hvars uppkomst på en så betydlig höjd geologerna framställt mångfaldiga hypoteser. Ehuru åtskilliga inkast deremot icke blifvit vederlagda, synes den sannolikaste åsigten vara den, att sjön erhåller sitt vatten af de berget omhöljande dimmorna och molnen. På stränderna af denna sjö blomma praktfulla orchideer, iris och capheider. Så som ingenstädes i Europa äger här den rena, friska luften en utomordentlig genomskinlighet. Skönheten af den herrliga utsigten öfver de med tropisk vegetation betäckta sluttningarne och dalarna, samt öfver staden, hamnen och det obegränsade världshafvet, är i sanning obeskriflig. Omkring 3 timmars väg från Capstaden ligger den stora landegendomen Constantia, berömd

för sitt förträffliga vin. En hos guvernören anställd tysk läkare anlade här, för ungefär 150 år sedan, den första vinplanteringen, hvilken sedermera efterföljdes af flera. Man skördar här fyra slags söta viner, nemligen sött Pontac, Frontignac samt rödt och hvitt Constantia. Detta namn erhöill landegendomen efter guvernörens gemål, Constantia van der Stell. På ett längre afstånd från Capstaden, i ett kaos af kegelformiga berg, befinna sig de föga bekanta varma källorna Brad-Valley, hvilka uppspringa i ett kalkstensbäcken af ungefär 35 fots diameter. Vattnet har en temperatur af 145° Fahrenheit, framtränger ur marken i flera strålar och formerar en liten flod. Dess läkekraft mot sår och svulster är öfverraskande, men användes äfven mot rheumatiska lidanden. De sårade kroppdelarne badas i detta till 15 grader afkylda vattnet, några minuter hvarje gång, hvarefter smärtorna och krampanfallen småningom upphöra och helsan återställles. En mängd boningar för badgäster hafva redan blifvit uppförda.

Landets naturhistoria åter, så sorgfälligt den än blifvit studerad, beträffande Capstadens närmaste omgifningar, befinna sig dock ännu i ett fabelaktigt mörker då fråga är om trakterna bortom kolonien. Invänanarne bortom de blåa bergen berätta underbara saker om "Dassin-Adder", eller kanin-uttern. Detta afskyväckande djur lefver i klippremnorna samt har groddfötter och endast hufvudet betäckt med hår. Kolonisterna säga att dess utseende är så rysligt vedervärdigt, att en menniska är nära att dö vid att åskåda detsamma. Biz-mot, en insekt, som ofta anträffas i vilda bins stockar, hvarest den föder sig af honing och larfver, är den farligaste bland alla insekter. Hottentotterna kalla den bidjefvulen och frukta den så mycket, att de aldrig våga sig i närheten af en bistock, uti hvilken de hört Biz-mot surra. Kolonisterna försäkra, att dess stygn verka lika hastigt som en kula genom hufvudet. Resanden von Mejer hjöd förgäfves två souvereigns för en Biz-mot. Hottentotterna vågade icke förtjena de sköna guldstyckena. Dock såg han ett ofullkomligt exemplar af denna insekt. Den liknar något vår Döds-kalle-Bombyx, men vingarne äro genomskinliga. Likasom Java har sitt giftiga träd Bohem-Opas, växa äfven här sådana gifträd, hvilka döda ögonblickligen genom kringflygande frömjöl. En aloe-art, som holländarne kalla: "Kan net dood", motstår alla möjliga försök att utrota eller tillintetgöra dem, utom de, vid hvilka eldens kraft användes. Den behöfver hyarken jord eller suktighet och om den till och med skäres i små stycken, blir hvardera en egen individ, som snart bär både blad och blommor. En annan aloe-art frambringa för hvarje blomma, som plockas af densamma, en under flera minuter klagande ton.

Baracken för de deporterade i Cayenne.

Cayenne i franska Guiana.

Straffkolonien i fransyska Guiana.

Deportation till Cayenne, hvilket straff äfven blifvit användt för dem som togo del i striden mot den af republikens president gjorda eröfring af absoluta magten, har gifvit fransyska regeringen idéen till anläggning af en koloni i Guiana. Om detta också varit af behovet påkalladt, måste dock den allmänna människokärleken rysa öfver grymheten, att till det ohelsosamma klimatet transportera människor, hvilkas största förbrytelse är den att hafva blifvit besegrade.

Förvaltningen af denna koloni är mycket enklare och lättare än den af Bagroerne, och bruket af kedjor är icke behöfligt. En almosenier och några läkare hafva blifvit der anställda och proviant-förvaltningen liknar den för fransyska arméen.

Efter förfluten pröfvotid fördelas de deporterade i trenne kategorier, på samma sätt som är brukligt uti de engelska straffkolonierna.

En kommitté är för närvarande sysselsatt med att utarbete den lag, enligt hvilken de olika deportations-straffen skola komma att regleras.

Antalet af de hittills uppbyggda barackerna uppgår till 84, af hvilka 80 hvardera rymma 25 människor. Planerna till dessa baracker hafva blifvit upprättade af Herr Alfred de Saint-Quantin, en ingenieur-officer, och Handelshuset Bourget & Hector Berget hafva levererat alla behöfliga kvantiteter af proviant och verktyg.

Spangenberg i Kurhessen.

Bergfästningen Spangenberg i Kurhessen.

Namnet Spangenberg har i den sednaste tiden blifvit allt mera bekant derigenom, att de uti Kurhessen organiserade militärdomstolar ditsändt flera politiska fångar.

Spangenberg består af en liten stad och ett bergslott, som vanligen benämnes fästning, och är belägen i en vild, bergig trakt, mellan tvenne bäckar, som kallas Pfiese och Oese, och af hvilka den förstnämnda flyter tätt intill staden, samt 6 timmars väg från Cassel och 2½ timmars väg från Melsungen. Fästningen ligger på ett högt berg och sjelfva staden vid foten af detsamma. Staden har 270 hus med 2000 innevånare, som mera sysselsätta sig med handverk än åkerbruk. Den hufvudsakligaste näringskällan är linneväfveri, men som dettas produkter numera nästan helt och hållet sakna efterfrågan i den stora marknaden, så råder armod i högsta grad. Staden är säte för en amtman.

Det af en hög mur och en djup graf omgifna slottet har tvenne lyftbryggor, den ena för gående och den andra för vagnar samt en 68 famnar djup brunn, ur hvilken vattnet upphämtas förmedelst ett tramphjul. Denna brunn, hvars vidd per medium är 8 fot, har blifvit huggen i sjelfva klippan. Namnet härledes deraf, att berget innehåller en mängd försteningar, af hvilka åtskilliga arter likna spännen (på tyska: Spangen).

Tiden för Spangenbergs uppbyggande är okänd. Dess första herrskare voro adelsmännen von Trefurt, hvilka hörde till Werradalens mäktigaste släkter. Redan år 1225 voro herrarne von Trefurt i besittning af Spangenberg, hvilket de innehade såsom län af grefven af Giegenhain, och denne åter af abboten af Fulda. År 1350 trädde de i underhandlingar med landtgreffen af Hessen, Heinrich II, och sålde till honom för 8000 mark silfver borgen, staden och amtet Spangenberg. Derefter tog landtgreffens son, Otto, sitt säte derstädes, och efter hans död (1366) hade hans enka, Margaretha af Cleve, här sitt enkesäte, tills hennes död, år 1383. Ännu visas Ottos bäge och jagtflaska. Äfven sedermera uppehöll sig här de hessiska furstarne, och landtgreffen Philip den ädelmodige anvisade slottet till bostad åt sin mätress, Margaretha von Saal, hvilken dog år 1567 och blef här begravnen.

Det 30-åriga kriget vållade Spangenbergs aftagande. Redan vid Tillys första invasion i Hessen, år 1623, erhöi staden en fiendtlig besättning, som kvarblef ända

till våren år 1626. Slottet, städse starkt befästadt, eröfrades väl icke under nämnde krig, men deremot var staden så mycket mera öppen för fienden. Då denne år 1637 inträngde i staden, blef den åter utdrifven efter en hård kamp, men under sitt återtag anlade den en mordbrand, som lade 84 hus, eller mera än hälften af staden, i aska.

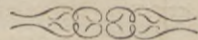
Sednare hade slottet alltid en garnison af invalider, hvarför det också år 1758 utan motvärn intogs och besattes af fransmännen, under markisen af Crillon; men den hessiska besättningen, bestående af 42 man invalider, gjordes till krigsfångar. Sedan dess har det förlorat sin krigiska betydelse och endast begagnats som statsfängelset. För närvarande bestrides bevakningen af ett så kalladt garnisonskompani, hvilket består af gamla, obemedlade, för lång och trogen tjänst kände militärer, som icke kunna lefva af den dem beviljade pensionen, men hvilka icke äro egade att upptagas i invalidhuset, ingå äktenskap eller af andra orsaker.

Vi skola nu kasta en blick på sjelfva fångarne, som här måste dväljas, samt undersöka sättet, hvarpå de behandlas. I Preussen och Würtemberg är den bestämmelse, att den till enkelt fästningsarbete dömda kan om dagen efter bekaq få röra sig i det fria inom en bestämd rymd af fästningens lokal, och vetenskapligt bildade eller på annat vis sysselsatte kunna äfven, under passande kontroll, få skrifvexla med sina anhöriga, eller med vänner och bekanta, ja till och med hafva personligt umgänge. De till strängare fästningsstraff dömda kunna dagligen, åtminstone efter omständigheterna, några timmar, under mer eller mindre sträng tillsyn, få gå ut i det fria och likaledes få skrifvexla med sina släktingar; äfven nekas dem icke begagnandet af böcker, skrif- och rit-materialier så länge de deraf icke göra missbruk.

I Hessen eger alls ingen skillnad rum för de till fästningsstraff dömda, utan hvar och en är underkastad följande behandling: 1) Genast vid ankomsten sker en noga revision med alla fångens effecter, hvarefter honom fräntages alla böcker, skrif- och rit-materialier; äfven sådana föremål, som kunna tjena honom till dagligt bruk, såsom sängkläder o. s. v., öfverhufvud 2) hvarje föremål för sysselsättning, hvaribland äfven musikaliska instrumenter räknas; 3) oafbrutet inneslutande i det för det mesta osunda fångrummet; 4) dagligen trenne gångers noggrann undersökning af hans person, fångcell, fenstergaller o. s. v.; 5) fullkomligt nekande af all rörelse i det fria, utom i sådana fall, då det för fångens helsa till-

styrkes af garnisonsläkaren; 6) fullkomligt nekande af all skriftlig eller muntlig gemenskap med familj eller vänner.

I slottet Spangenberg befinner sig 11 arrestrum af olika storlek; af dessa äro de 9 i takstolen med en tillsluten gång och 2 belägna i andra våningen. Fensterna äro försedda med jerngaller, dörrarne med goda låsar.

Nicholas Dunks.

(Forts. fr. N:o 16.)

"Skräddare? sål och hvar bor ni?"

"I Maiden Lane, Coventgarden."

"Gift?"

"Ja."

"Barn?"

"Nej."

"Gift och inga barn, högst besynnerligt."

"Alldeles icke, vi hafva ännu icke haft tid dertill, det är blott sex veckor sedan vi voro i kyrkan."

"Nicholas Dunks — Skräddare — Maiden Lane-Coventgarden — gift — ingen familj — huru gammal?"

"Fyrtio år."

"Fyrtio år gammal. Detta är hela edert signalement," sade Jenkins under det han vände sig till Nicholas och mätte honom från topp till tå.

"Och om ni vill bifoga: mycket hungrig," sade Nicholas med ett tvunget leende, ty han kände sig besynnerligt ständ vid alla dessa efterfrågningar.

"Bra," ropade Jenkins och log. "Bra — jag hoppas maten är färdig."

"Detta är den tredje gången som vi fråga efter den, hvarföre den borde vara färdig," svarade Nicholas.

"Också ett qvickhufvud," tillade Jenkins.

Man hörde en dämpad knackning på dörren.

"Kom in," sade Jenkins.

Dörren öppnades och en gammal hopkrumpen gumma, i trasiga och smutsiga kläder, blef synlig. Hela hennes ärende bestod uti, som det tycktes, att lägga sina magra fingrar på de tunna läpparne; ty sedan hon verkställt detta förblef hon tyst stående vid dörren, inväntande Jenkins befallningar.

"Bra," sade Jenkins, "vi komma genast."

Den gamla Sibyllan lemnade rummet med ett ohyggligt leende.

"Nu, Dunks, nu skola vi gå till midda-

gen. Jag är viss på att ni är utomordentligen hungrig."

"Det är jag verkligen," svarade Nicholas och steg upp för att följa sin värd.

De gingo utöfver samma trappor, passerade genom en mörk gång, stego uppföre en annan trappgång och kommo slutligen in i en liten, täckt möblerad kammare; dagsljuset var utestängt, men denna brist afhjelpes genom en argansk lampa, som hängde i taket. På ett bord midt på golfvet stod maten, bestående af flere rätter, hvilkas behagliga ångor skulle hafva skärpt Nicholas' appetit, om den icke redan förut varit stegrad till det yttersta.

"Var så god och sitt ned," sade Jenkins till sin gäst och pekade på en stol vid ändan af bordet. "Lyft af locken, Richard," fortfor han, vändande sig till en betjent, som stod bakom hans stol.

Då denna befallning var verkställd, låg en delikat stekt makrill framför Nicholas.

"Der, Dunks," sade Jenkins leende, "då jag lofvade er någonting bättre än stekt makrill, var det icke min mening det ni ju icke äfven skulle få det."

"Skall jag börja vid stjerten?" frågade Nicholas, försatt i skämtsamt lynne vid åsynen af sin lifrätt.

"Här må ni göra efter behag; men så länge ni lefver tror jag icke ni skall glömma den stekta makrillen på de "Blåa stolparne."

I detta ögonblick möttes Nicholas och Richards ögon, just som denne räckte honom en brödkorg. Han for tillsammans; hvar hade han förut sett denna obeskrifliga blick? Dock, efter ett ögonblicks eftersinring påminde han sig det. Det var vid Temple Bar — den man, som han sett samtala med Jenkins. Men det kunde icke vara denne — hans klädsel — figur — kortligen allt var olika; endast ögonens uttryck var detsamma. Det var besynnerligt att tvenne män skulle besitta en sådan märkvärdig, en sådan besynnerlig, ja, en sådan högst besynnerlig blick, och att han på en och samma dag bland en folk mängd af 2 millioner människor skulle hafva träffat dem båda. Men i det hela låg ju ingenting onaturligt häri, och med denna tillfredsställande förklaring spisade Nicholas sin makrill; likväl kunde han icke underlåta att då och då kasta en förstulen blick på Richard, han fann alltid ögonens uttryck vara detsamma och Richards blick beständigt häftad på honom.

Middagen var förbi, bordet afdukadt och Jenkins satte sig med sin vän vid en flaska portvin. Vinet var verkligen godt, men Nicholas fann det alldeles utmärkt.

De drucko, skrattade och pratade ända tills de blefvo så intima som om de i många år hade känt hvarandra. Jenkins berättade lustiga historier, sjöng lustiga visor och lät, som en gästfri värd, flaskan icke stå stilla, så att Nicholas, genom allt detta drickande, skrattande och pratande, började se allting dubbelt, då dörren öppnas och en elegant herre med gröna glasögon inträder i rummet.

"Ah! Franklin! Nej är det verkligen Franklin?" utropade Jenkins, störtade upp och tog honom hjertligen i handen. "Nå det kan jag kalla vänskapsfullt att så snart efter er hemkomst förutna mig nöjet af en visit. Sitt ned. Vi skola snart få rena glas och en ny flaska. Jag ber tusende gånger om förlåtelse — jag glömmar att för er presentera min vän, mr Dunks — mr Franklin." Nicholas steg upp från sin stol med den balancerande värdighet, som man så gerna vill antaga, då man hos sig förnimmer någon svårighet att hålla jenvigten och satte sig igen sedan han gjort en djup komplimang. Mr Franklin besvarade hans helsning lika höfligt om just icke lika så formellt.

"Nå, och huru befinna sig familjens fruntimmer, mrs Franklin och hennes vackra dotter?" sade Jenkins då han fyllde glaset af en ny flaska. "Jag hoppas ni fann dem i högönskelig välmåga vid hemkomsten?"

"Ja, Gud ske lof," svarade mr Franklin. "De komma dessutom snart hit, då de lära svara för sig sjelfva."

"Här komma fruntimmer," tänkte Nicholas, "och ett vackert fruntimmer" — hvad skulle han göra. Bland manspersoner kunde han så der temligen reda sig, men tanken att han skulle konversera med fruntimmer bragte honom utom sig. Han önskade att kunna hitta på en förevändning för att komma sin väg och hem till mrs Dunks. Vinet hade hos honom väckt längtan efter hans hustru och ur hans minne utplånat att hon samma dag nekat steka makrill åt honom. Om kvinnorna visste allt, skulle de aldrig väsnas derföre, att männen dricka en smula vin. Det gör dem godlynta och medgörliga som en gammal handske.

Under det han funderade härpå, föllo hans ögon händelsevis på mr Franklin. Och i samma ögonblick bar det sig så till, att Franklin kom att öfver sina gröna glasögon kasta en blick på Nicholas, och Nicholas såg — två ögon, sådana som han den dagen redan två gånger förut hade sett, första gången vid Temple Bar och andra gången vid middagen. Han kunde icke misstaga sig. Det var samma ögonpar, men någon annan likhet kunde han

icke finna. Mr Franklin var lika så olik Richard som Richard var olik den luggslitne karlen vid Temple Bar. Emellertid kunde han icke förklara huru det kom sig, att dessa hemlighetsfulla ögon gjorde honom så besynnerlig om hjertat. "Akta dig," låg i hvarje blick; ett blandadt uttryck af list och våld, som tycktes säga, "jag uppställer ett giller och jag längtar efter att störta öfver mitt byte."

Det är besynnerligt hvilka idéer kunna falla på människan under drufvans lifvande inflytande. Nicholas föll genast på den tanken, huru roligt det skulle blifva om Richard komme in i rummet, då han kom i tillfälle att jemföra de båda ögonparen; han sträckte sig makligt i soffan på det mest gentila och negligenta manér, beundrade sina nya wellingtonare och sade: "Jenkins, vill ni vara så god och låta er betjent skaffa mig en vagn. Det blir sent, jag är rädd att mrs Dunks blifver orolig för mig."

"Tror ni det verkligen?" sade Jenkins; "nå, då skall jag ringa, men innan vi skiljas måste vi tömma den här flaskan." Jenkins ringde, fyllde sitt eget glas till brädden och sade sig vilja dricka en skål. Då Nicholas och Franklin voro färdiga, propulerade han en toast för mrs Dunks — "ett fruntimmer," sade han, "som jag visserligen icke ännu har den lyckan att känna, men hvars bekantskap jag inom kort tid hoppas vinna."

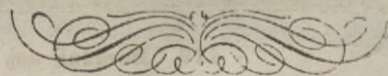
Då skålen var vederbörligen "honorerad", som pressens herrar säga, steg Nicholas upp och tackade, hvilket han gjorde i några få uttrycksfulla ord.

Han satte sig åter med ögonen vända mot dörren, och väntade på att Richard skulle komma in.

"Jag ser att ni längtar efter att komma härifrån," sade Jenkins, "hvar kan väl den slyngeln vara," och han ringde igen af alla krafter. Genast öppnades dörren, icke af Richard, utan af den gamla karingen, som hade förkunnat dem att maten var färdig, "låt Richard komma in! hvarföre kommer han icke då jag ringer?"

Gumman svarade intet men log betydelsefullt mot sin herre. "Låt honom hemta en vagn för mr Dunks och kom ögonblickligen upp med kaffe!"

(Forts.)

Industriutställningen i London.

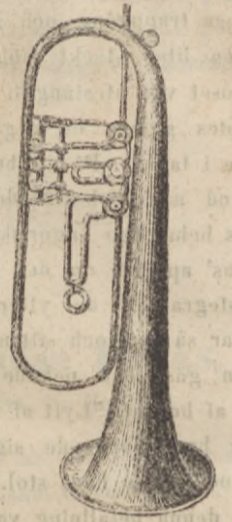
117. Bordduk och servietter af Proelss' Söner i Dresden.

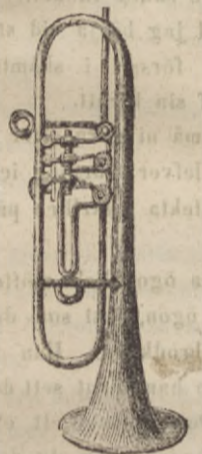
118. Bordduk och servietter af Proelss' Söner i Dresden.

119. Bordduk och servietter af Proelss' Söner i Dresden.

121. Trompet af Hübscher i Schaffhausen.

120. C-Trompet af Hübscher i Schaffhausen.

Upplösning af physiognomiska problemet i N:o 13.

Dessa tre physiognomier äro porträtter af tre ännu lefvande afsigkoma personer. N:o 1 har kommit af sig genom dryckenskap. N:o 2 genom spel, och N:o 3 utan eget förvällande.

